

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 125.485 van 19 november 2003
in de zaak A. 106.535/VII-29.740**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 21 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 oktober 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 oktober 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 april 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Volgens zijn opeenvolgende verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Gjurgjevike, gemeente Klinë, Kosovo zijn. Voor de escalatie van het etnisch conflict in Kosovo zou betrokkene door de Servische politie verhoord en geslagen zijn omdat ze informatie over leden van het " Kosovaars Bevrijdingsleger" (UCK) wilde te weten komen. Op 22 juli 1998 zou zijn huis door Servische bombardementen volledig vernield en zijn oom vermoord zijn. Daarom zou hij van de Navo een tent ter beschikking gekregen hebben, waarin hij met acht personen moest leven. Betrokkene zou geen werk gevonden hebben. Net voor de verkiezingen van 28 oktober 2000 zouden leden van de verschillende politieke partijen elkaar uitgemoord hebben. Ook zouden er in Kosovo nog steeds veel Serviërs zijn. Daarom zou betrokkene begin oktober 2000 Kosovo hebben verlaten, richting België. Hij vroeg

er op 9 oktober 2000 asiel aan. Betrokkene beweert niet naar Kosovo terug te kunnen omdat hij er lid zou geweest zijn van de "Democratische Liga van Kosovo" (LDK) en er door leden van de "Democratische Partij van Kosovo" (PDK) zou bedreigd zijn. Zijn broer zou om deze reden al eens beschoten zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet politiek actief geweest te zijn. In zijn vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vraag 16 en 24) daarentegen verklaarde hij lid geweest te zijn van het LDK en beweerde hij dat zijn broer wegens diens lidmaatschap bij het LDK neergeschoten zou zijn. Dit laatste feit vermeldde hij evenmin op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient te worden vermeld dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een dergelijke vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (OSCE Mission in Kosovo, Municipal Elections 2000, Final Results, Klinë) blijkt namelijk dat het LDK bij de verkiezingen van 28 oktober 2000 de meerderheid van de zetels in betrokkenes gemeente Klinë behaalde. In geval van moeilijkheden omwille van zijn beweerd LDK-lidmaatschap kan betrokkene zich trouwens steeds wenden tot de (nieuwe) lokale overheid en tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen leveren om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven en het garanderen van de veiligheid voor alle Kosovaarse burgers. Toegevoegd kan worden dat betrokkenes familie zich momenteel nog steeds in Kosovo bevindt.

Het feit dat betrokkene in Kosovo in tenten moest leven en dat hij er geen werk vond, zijn bovendien problemen van socio-economische aard die als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

Aangezien uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen, en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in Kosovo, blijkt dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond en vreemd is, meent de Commissaris-generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en het recht van verdediging; dat de verzoekende partij aanvoert dat zij bij de behandeling van haar dringend beroep door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen niet “mondeling werd gehoord”; dat zij stelt dat haar uitgedrukte persoonlijke vrees enkel kan worden geëvalueerd in een mondeling verhoor;

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissingen van de commissaris-generaal om reden dat de aanvragen van de verzoekende partijen kennelijk ongegrond zijn, niet als zulk een maatregel kunnen worden gezien; dat deze beslissingen immers voortvloeien uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet zijn gestoeld op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchtelingen zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat de hoorplicht daarenboven niet inhoudt dat de betrokkene noodzakelijk mondeling zijn standpunt moet uiteenzetten; dat, wat het recht van verdediging betreft, deze niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1, (A), 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij aanvoert dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar Albanese origine, Kosovaarse afkomst en lidmaatschap van de LDK; dat zij stelt dat de toestand in deze regio niet politiek stabiel is, dat het etnisch geweld opnieuw opblaait en er een nieuwe oorlog dreigt, ondanks de aanwezigheid van de internationale troepenmacht; dat de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het subjectieve element van haar vrees en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo; dat zij verwijst naar paragraaf 53, lid b van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties, waarvan zij stelt dat deze het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt ;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met enige bepaling van voornoemd verdrag;

Overwegende dat, inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handelingen die regel zouden hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de genoemde proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen bindend juridisch karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling en dat bovendien mag worden verwacht dat de kandidaat-vluchteling zelf de gebeurtenissen aanbrengt die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat de situatie in Kosovo gevoelig gewijzigd is en dat de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo niet langer actueel is; dat de commissaris-generaal zich hierbij baseert op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand tracht te ontkrachten door te verwijzen naar andere bronnen, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.